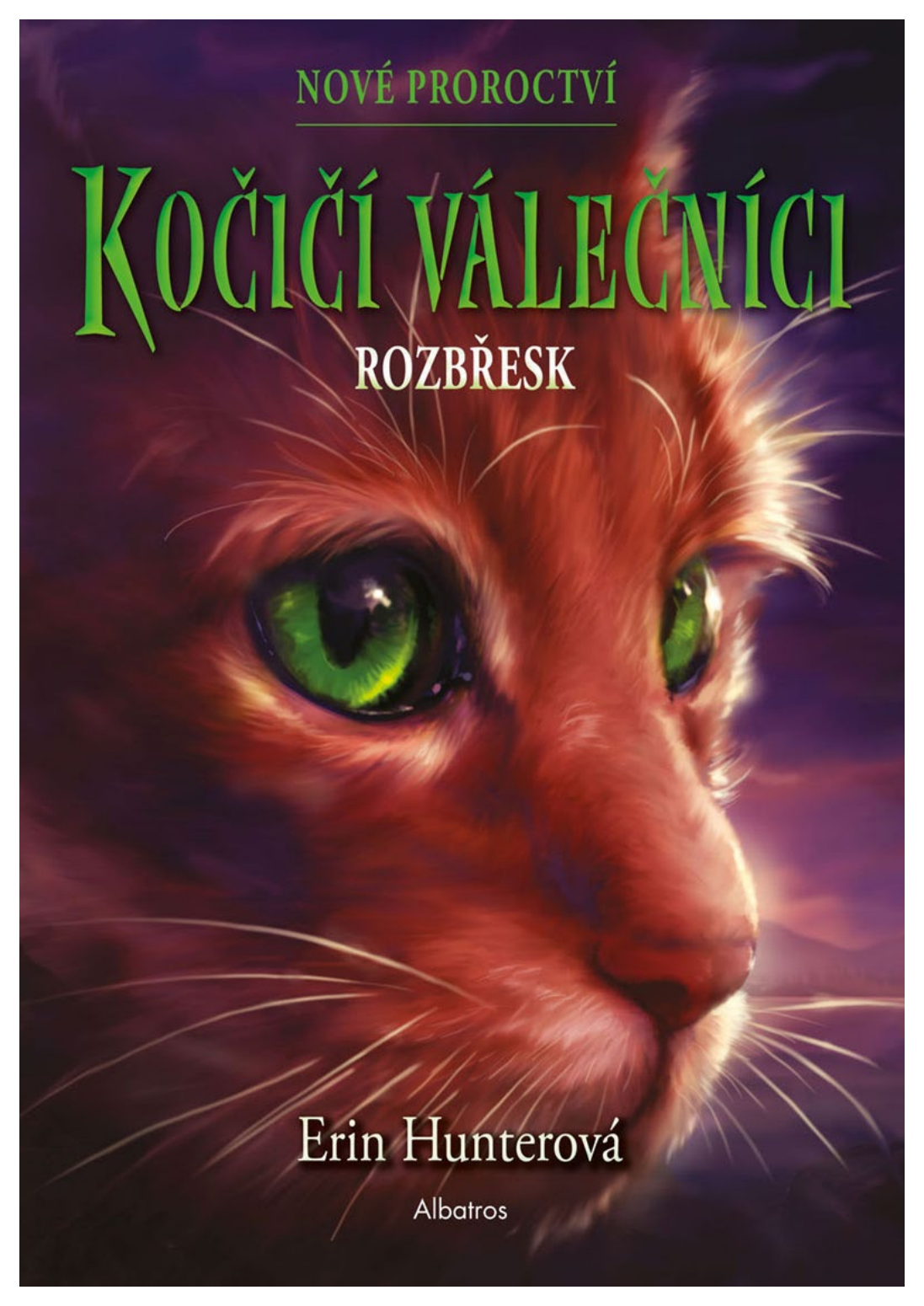

A close-up, artistic illustration of a ginger cat's face. The cat has bright green eyes and is looking slightly to the right. The background is a dark, moody purple and blue, suggesting a night sky or a cave. The cat's fur is a mix of orange and white, with long whiskers extending from its face.

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ROZBŘESK

Erin Hunterová

Albatros

Kočíí válečníci

Nové proroctví (3)

Rozbřesk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočíí válečníci: Nové proroctví (3) – Rozbřesk – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vysoké
kameny

Ječmenova
farma

U mršín

Tábor
Stínového klanu

Čtyři
stromy

Tábor
větrného klanu

Hromová stezka

Vodopád

Soví
strom

Velký platan

Hadí skály

Tábor
Hromového klanu

Písčité
dolů

Sluneční
skály

Vysoké
borovice

Tábor
Říčního klanu

Řeka

Řezána

Dům
dvounožců

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ROZBŘESK

Erin Hunterová

Albatros

Zvláštní poděkování patří Kate Caryové.

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

LÉČITELKA

POPELUŠKA – tmavošedá kočka

LÍSTEČKA – učednice

VÁLEČNÍCI

(KOCOURI A KOČKY BEZ KOŤAT)

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

PAVOUČEK – učedník

PRACHOVOS – tmavě hnědý mourovatý kocour

VEVERUŠKA – učednice

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

BĚLUNKA – učednice

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

REJSEK – učedník

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovýma očima

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrýma očima

DEŠŤOVOUS – tmavě šedý kocour s modrýma očima

SAZÍK – světle šedý kocour s jantarovýma očima

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

VEVERUŠKA – tmavě zrzavá kočička se zelenýma očima

LÍSTEČKA – světle hnědá mourovatá kočička s jantarovýma očima a bílými tlapkami

PAVOUČEK – dlouhonohý černý kocourek s hnědým bříškem a jantarovýma očima

REJSEK – malý tmavě hnědý kocourek s jantarovýma očima

BĚLUNKA – bílá kočička se zelenýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

ZLATKA – světle zrzavá kočka, nejstarší kočka v kočíí školce

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenými očima

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrými očima

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

KOUŘOTLAPKA – učedník

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

DRÁPEK – učedník

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

NOČNÍ KŘÍDLO – černá kočka

MATKY

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

STARŠÍ

RÝMÁK – malý šedobílý kocour, dříve léčitel

BALVAN – štíhlý šedý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – starší černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý mourek

VRÁNEK – učedník, kouřově šedý, skoro černý, kocourek

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

LASIČKOTLAPKA – učedník

JEDNOFOUSEK – hnědý mourek

ČERVENKA – světle hnědá kočka s modrýma očima

BODLÁČEK – učedník

MATKY

POPÍLKA – šedá kočka

BĚLINA – malá bílá kočka

STARŠÍ

SASANKA – trojbarevná kočka

OVESFOUSEK – krémově hnědý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhou srstí

KŘÍDLENKA – učednice, krásná zlatá mourovatá kočička s jantarovými očima

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÍK – učedník

TLAPA – podsaditý mourek

KAMÍNEK – učedník

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovými očima

JESTŘÁB – ramenatý tmavě hnědý kocour

VLAŠTOVKA – tmavá, mourovatá kočka se zelenými očima

FLÍČEK – učedník

MATKY

MECHOVKA – trojbarevná kočka

KVĚTINA – světle šedá kočka

STARŠÍ

STÍNKA – velice tmavá šedá kočka

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

KMEN TEKOUČÍ VODY

KMENOVÝ RANHOJIČ

VĚŠTEC ŠPIČATÝCH KAMENŮ (KAMENNÍ VĚŠTEC) –
hnědý mourek s jantarovými očima

LOVCI KOŘISTI

(KOCOUŘI A KOČKY OBSTARÁVAJÍCÍ POTRAVU)

ŠEDÉ NEBE PŘED ROZBŘESKEM (ŠEDÝ) – světle šedý kocour

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBY (ŘÍČKA) – hnědá mourovatá kočka

STRÁŽCI JESKYNĚ

(KOCOUŘI A KOČKY STRÁŽÍCÍ JESKYNĚ)

PAŘÁT LETÍCIHO ORLA (PAŘÁT) – tmavě hnědý mourek (dříve velitel vyhnaných koček)

ZUBATÝ KÁMEN, NA KTERÉM HNÍZDÍ VOLAVKY (ZUBÁČ) – tmavě šedý kocour (dříve vyhnanec)

KÁMEN POD STOJATOU VODOU (KÁMEN) – hnědý kocour (dříve vyhnanec)

PTÁČE ZPÍVAJÍCÍ ZA ÚSVITU (PTÁČE) – šedá kočka (dříve vyhnanekyně)

SKÁLA, KDE HNÍZDÍ ORLI (SKÁLA) – tmavě šedý kocour

NOC BEZ JAKÝCHKOLI HVĚZD (NOC) – černá kočka

MATKY KOŤAT

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

STÍN PERUTĚ NA HLADINĚ (PERUŤ) – šedobílá kočka

ÚPRK VOLAVKY (VOLAVKA) – hnědá mourovatá kočka

KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

HAVRAN – hubený černý kocourek, jenž bydlí na farmě s Ječmenem

KOUDY – mourovatá kočka s modrýma očima, mazlíček

SAŠA – toulavá kočka se zlatým kožíškem

DALŠÍ

PŮLNOC – jezevčice, která pozoruje hvězdy a žije u moře

ÚVOD

Hvězdy ledově zářily nad lesem, který už byl po krutém období padajícího listí celý holý. V podrostu se mihotaly stíny – štíhlé obrysy s kožíšky uhlazenými večerní rosou proklouzávaly mezi stonky jako voda rákosím. Kočky už neměly svalnatá těla jako kdysi; místo toho jim kožíšek visel na vyhublých kostrách.

Kocour s ohnivou srstí v čele tichého průvodu zvedl hlavu a zavětril. I když noc utišila obludy dvounožců, jejich zápach ulpíval na každém umírajícím lístku a větvičce.

Kocoura uklidňoval pach jeho přítelkyně, která kráčela vedle něj; její povědomá vůně se mísila s ohavným zápachem dvounožců, a zjemnila tak tu hořkou pachutí. Tvrdohlavě s ním držela krok, ale její klopýtavá chůze prozrazovala, jak je z hladu a probdělých nocí vyčerpaná.

„Ohnivý měsíci,“ vydechla, zatímco pokračovali dál. „Myslíš, že nás naše dcery najdou, až se vrátí domů?“

Kocour s ohnivým kožíškem sebou trhl, jako by šlápl na trn. „Můžeme se jen modlit, aby ano, Bouřko,“ řekl něžně.

„Ale jak se dozví, kde mají hledat?“ Bouřka se ohlédla na šedého kocoura se širokými rameny. „Šedý pruhu, myslíš, že je napadne, kam jsme odešli?“

„Ony nás najdou,“ slíbil Šedý pruh.

„Jak si tím můžeš být jistý?“ zabručel Ohnivý měsíc. „Měli jsme pro Lístečku vyslat další pátrací hlídku.“

„A riskovat tak, že přijdeme o další kočky?“ mňoukl Šedý pruh.

Oči Ohnivého měsíce zahalila bolest a rychle spěchal po stinné stezce dál.

Bouřka trhla ocáskem. „Bylo to to nejtěžší rozhodnutí, jaké kdy musel udělat,“ pošeptala Šedému pruhovi.

„Musel dát přednost klanu,“ sykl Pruh zpátky.

Bouřka na chvíli zavřela oči. „Za poslední úplněk jsme už přišli o tolik koček,“ mňoukla.

Její hlas se asi nesl větrem, jelikož Ohnivý měsíc otočil hlavu a tvrdě se na ně zadíval. „Tak možná budou na tomhle Shromáždění ostatní klany konečně souhlasit s tím, že se musíme spojit, abychom mohli téhle hrozbě čelit,“ zavrčel.

„Spojit?“ ozval se vzdorovitě mourovatý kocour. „Zapomněl jsi, jak ostatní klany reagovaly, když jsi to navrhl minule? Větrní už skoro umírali hladem, ale stejně tak bys mohl navrhnout, ať snědí vlastní koťata. Jsou příliš pyšní na to, aby přiznali, že potřebují pomoc.“

„Všechno se ještě zhoršilo, Prachovousi,“ řekla Bouřka. „Jak by mohl jakýkoli klan zůstat silný, když mu umírají koťata?“ Když si uvědomila, co vlastně řekla, odmlčela se. „Prachovousi, omlouvám se,“ zamumlala.

„Modřínka je možná mrtvá,“ zavrčel Prachovous, „ale to ještě neznamená, že dovolím, aby Hromovým poroučel jiný klan!“

„Žádný klan nám poroučet nebude,“ trval na svém Ohnivý měsíc. „Ale stejně pořád věřím, že si můžeme navzájem pomoci. Období bezlistí už je skoro tady. Dvounožci se svými obludami vyhnali většinu kořisti pryč a tu zbylou otrávil, takže ji nemůžeme lovit. Nezvládáme proti tomu bojovat sami.“

Najednou se tichý šepot větru mezi větvemi změnil v hlasitý rachot. Ohnivý zpomalil a nastražil uši.

„Co je to?“ zašeptala Bouřka a vykulila oči.

„Něco se děje u Čtyř stromů!“ zvolal Šedý pruh.

Rychle se rozběhl a Ohnivý měsíc ho hned následoval, zbytek klanu jim byl v patách. Všechny kočky se smykem zastavily na okraji svahu a shlédly do kotliny.

Kmeny čtyř mohutných dubů, které strážily toto posvátné místo už od dob Velkých klanů, ozařovala jasná, nepřirozená světla, která byla ještě ostřejší než měsíční svit. Další světla zářila z očí oblud, které seděly na okraji mýtiny. Obří skála – obrovský, hladký, šedý kámen, na kterém o každém úplňku stanuli klanovní velitelé, aby promluvili na Shromáždění – vypadala tak malá a zranitelná; jako kotě krčící se na Hromové stezce.

Po mýtině pobíhali dvounožci a jeden na druhého něco křičeli. Vtom vzduch proťal nový zvuk, skřípavé, pronikavé zakvílení, a jeden z dvounožců zvedl obrovskou tlapu, která se blýskala v oslnivém světle. Dvounožec ji přitlačil ke kmeni nejbližšího dubu a ze stromu začal tryskat prach jako krev z rány. Nablýskaná tlapa řvala, zatímco se brutálně zarývala do starodávné kůry stále hlouběji, až k samotnému srdci stromu. Pak dvounožec varovně vykřikl a celou kotlinou se ozvalo prasknutí tak hlasité, že přehlásilo i rachotící obludy. Velký dub se začal naklánět – nejdřív

pomalu a pak stále rychleji, až dopadl na chladnou zem. Poté zůstal ležet v mrtvolném tichu.

„Hvězdný klane, zastav je!“ mňoukla Bouřka.

Ale nebylo ani známky po tom, že by jejich válečníctví předci viděli, co se u Čtyř stromů děje. Hvězdy chladně zářily na temně modré obloze, zatímco se dvounožec přesunul k dalšímu dubu a chystal se ohlušující tlapou usmrtit druhý strom.

Kočky jen zděšeně přihlížely, jak dvounožec pustoší celou mýtinu, až nakonec padl i poslední dub. Čtyři stromy, místo, kde se čtyři klany setkávaly už po mnoho generací, zanikly. Čtyři velké duby ležely rozvalené na zemi a chvějící se větvičky úplně znehyněly. Na okraji mýtiny vrčela obluda připravená rozřezat svou kořist, ale kočky na vrcholku svahu ztuhly a nebyly schopné se pohnout.

„Les je mrtvý,“ zamumlala Bouřka. „Už nemáme žádnou naději.“

„Neztrácej kuráž,“ řekl Ohnivý měsíc s jiskřičkami v očích, když se otočil čelem ke svým druhům. „Pořád máme klan. Vždycky je naděje.“

KAPITOLA 1

Jako první zavětril vřesoviště Vránek, když se krémový svit ranního slunce rozprostřel po rosou nasáklé trávě. I když nevydal žádný zvuk, Veveruška si všimla, jak nastražil uši, a cítila, jak ze sebe trochu setřásl tu otupělost, se kterou se potýkal od Pířčiny smrti. Tmavě šedý kocourek z Větrného klanu rychle přidal do kroku a spěchal vzhůru po svahu, kde na dlouhé trávě stále ulpívala mlha. Veveruška otevřela tlamičku a pořádně se zhluboka nadechla, až nakonec v chladném ranním vzduchu také ucítla tu povědomou vůni hlodáše a vřesu. A pak už pádila za Vránkem společně s Ostrodrápem, Hromem a Zlatuškou v patách. Všichni cítili vřesoviště a věděli, že jejich dlouhá, vyčerpávající cesta se konečně blíží ke konci.

Všech pět koček se bez jediného slova zastavilo na okraji území Větrného klanu. Veveruška pohlédla na Ostrodrápa ze svého klanu a pak na Zlatušku, válečnici Stínových. Hrom, šedý válečník z Říčního klanu, který stál vedle ní, přimhouřil v chladném větru oči; ale nejpronikavěji zíral na drsný travnatý povrch – na své rodiště – Vránek.

„Bez Pírky bychom sem nedošli,“ zamumlal.

„Zemřela, aby nás všechny zachránila,“ souhlasil Hrom.

Veveruška sebou trhla, když uslyšela ten zármutek v hlase válečníka z Říčního klanu. Pírka byla Hromova sestra. Zemřela, když je zachránila před divokým predátorem poté, co v horách potkali neznámou skupinu koček. Kmen tekoucí vody žil za vodopádem a naslouchal svým vlastním předkům – ne Hvězdnému klanu, ale Kmeni nekonečného lovu. Divoká horská kočka sužovala kmen po mnoho úplňků, jednoho po druhém je zabíjela. Když znovu napadla jejich jeskyni, Pírce se podařilo odlomit ze stropu špičatý výčnělek kamene, který šelmu zabil. Během pádu se ale smrtelně zranila a teď leží pod kameny na území kmene – poblíž vodopádu, kde ji zvuky tekoucí vody dovedou k Hvězdnému klanu.

„Byl to její osud,“ dodala Zlatuška tiše.

„Její osudem bylo dokončit tohle poslání s námi,“ zavrčel Vránek. „Hvězdný klan ji vybral, aby se vydala k tomu místu utápějícího se slunce a aby si vyslechla, co nám řekne Půlnoc. Neměla umřít pro proroctví jiného klanu.“

Hrom popošel k Vránkovi a dloubl ho čumáčkem do boku. „Statečnost a obětavost jsou součástí válečnického zákoníku,“ připomněl mu. „Chtěl bys snad, aby se rozhodla jinak?“

Vránek dál zíral na větrem čechrané hlodáše a neodpověděl. Nastražil uši, jako by se snažil ve větru zachytit Pírcin hlas.

„Pojďte!“ Veveruška se rozběhla po krátké trávě; už se nemohla dočkat, až výpravu dokončí. Než na ni odešla, pohádala se se svým otcem, Ohnivým měsícem, a nervozitou ji až svrběly tlapky, když pomyslela na to, jak bude na její návrat asi reagovat. Když tehdy s Ostrodrápem z lesa odešli, neřekli žádnému kla-

nu, kam jdou ani proč. Jen Lístečka, Veveruščina sestra, věděla, že Hvězdný klan promluvil k jedné kočce z každého klanu a ve snech jim sdělil, že se musí vydat k místu utápějícího se slunce, aby si vyslechli půlnoc. Nikoho z nich nenapadlo, že Půlnoc je ve skutečnosti stará moudrá jezevčice; a už vůbec by je nenapadlo, jak závažné zprávy jim sdělí.

Vránek ji předběhl, aby se ujal velení, jelikož znal terén lépe než kdokoli z nich. Zamířil k hlodášovému pásu a se Zlatuškou v patách zmizel v králičí stopě. Veveruška sklonila hlavu, aby se vyhnula trnům, a následovala je úzkým tunelem. Ostrodráp s Hromem běželi hned za ní; cítila, jak jejich packy naráží o zem.

Když ji hlodáš úplně obklopil, opět se jí v hlavě vynořily skličující vzpomínky na sny, které jí v noci narušovaly spánek – sny plné temnoty, paniky a strachu na nějakém stísněném místě. Veveruška si byla jistá, že ta strašlivá vidění nějak souvisí s její sestrou. Říkala si, že když už bude doma, konečně aspoň zjistí, kde Lístečka je – ale teď jen vyděšeně utíkala za světlem.

Zpomalila, když se vynořila na otevřeném, travnatém prostranství. Ostrodráp s Hromem vyběhli hned za ní a kožíšky měli poškrábané ostrými hlodášovými trny.

„Nevěděl jsem, že se bojíš tmy,“ popichoval Veverušku Ostrodráp, když se k ní připojil.

„Nebojím,“ namítla Veveruška.

„Nikdy jsem tě tak rychle běžet neviděl,“ zavrňel a zacukal fousky.

„Prostě už chci být doma,“ odpověděla paličatě Veveruška a nevšímalas si toho, jak si Ostrodráp s Hromem vyměnili pohledy, zatímco běželi vedle ní. Všechny tři kočky zaostávaly za Zlatuškou a Vránkem, kteří už zmizeli ve vřesovišti.

„Co myslíš, že Ohnivý měsíc řekne, až mu povíme o Půlnoci?“ přemýšlela Veveruška nahlas.

Ostrodráp zaškubal ušima. „Kdo ví?“

„Jsme jen poslové,“ mňoukl Hrom. „Nemůžeme udělat nic víc než jen sdělit svým klanům, co Hvězdný klan chtěl, abychom věděli.“

„Myslíš, že nám uvěří?“ zeptala se Veveruška.

„Pokud měla Půlnoc pravdu, asi nebude moc těžké je o tom přesvědčit,“ poznamenal Hrom ponuře.

Veveruška si uvědomila, že nemyslí na nic jiného než na návrat do svého klanu. Vytlačila z hlavy všechny myšlenky na hrozbu, které les čelí. Ale při Hromových slovech se jí sevřelo srdce a v hlavě se jí ozvalo strašlivé varování od Půlnoci: *Dvounožci postaví novou Hromovou stezku. Brzy přijedou s obludami. Vyvrátí stromy, rozbijí kameny a rozmetají na kusy celou zem. Pro kočky nezbude místo. Jestli zůstanete, tak obludy roztrhají i vás. Nebo umřete hladu, protože kolem nebude žádná kořist.*

Žaludek se jí sevřel hrůzou. Co když jdou příliš pozdě? Mají vůbec ještě nějaký domov, do kterého se můžou vrátit?

Pokusila se uklidnit a připomněla si zbytek proroctví: *Ale nebudete bez průvodce. Až se vrátíte, vystoupejte na Obří skálu, a nad ní bude zářit Stříbrná kožešina. Umírající válečník vám ukáže cestu.* Veveruška zhluboka dýchala. Pořád mají naději. Ale musí se rychle dostat domů.

„Cítím válečníky z Větrného klanu!“

Veveruška sebou při Ostrodrápově zvolání trhla a zase se myšlenkami vrátila na vřesoviště. „Musíme dohnat Vránka se Zlatuškou!“ vydechla. Nutkání čelit nebezpečí bok po boku s ostatními

už bylo tak instinktivní, že úplně zapomněla, že Vránek je vlastně z Větrného klanu a od jeho přátel mu žádné nebezpečí nehrozí.

Vypálila z vřesu na mýtinu a skoro vrazila do vychrtlého učedníka z Větrného klanu. Smykem se zastavila a překvapeně na něj hleděla.

Učedník byl ještě maličký kocourek, který vypadal sotva dost starý na to, aby opustil školku. Krčil se uprostřed mýtiny s nahrbenými zády a naježeným kožíškem, i když Vránek se Zlatuškou byli v přesile a mnohem větší. Trhl sebou, když se z vřesu vynořila Veveruška, ale statečně zůstal na místě.

„Věděl jsem, že cítím vetřelce!“ zasyčel.

Veveruška přimhouřila oči. Vážně si ten ubožáček myslí, že by zvládl tři dospělé kočky? Vránek se Zlatuškou se na učedníka klidně podívali.

„Sovičku!“ mňoukl Vránek. „Copak mě nepoznáváš?“

Učedník naklonil hlavu na stranu a nasál vzduch.

„Jsem Vránek! Co tady děláš, Sovičku? Neměl bys být ve školce?“

Mladý učedník trhl ušima. „Už jsem Sovík,“ odsekl.

„Vždyť ještě nemůžeš být učedníkem!“ vyhrkl Vránek. „Ještě nemáš šest měsíců.“

„A ty nemůžeš být Vránek,“ zavrčel mourek. „Vránek utekl.“ Už ale uvolnil svaly a popošel ke kocourovi z Větrného klanu, který klidně stál, zatímco si učedník očichával jeho srst.

„Máš zvláštní pach,“ oznámil Sovík.

„Putovali jsme daleko,“ vysvětlil Vránek. „Ale už jsme zpátky a potřebuji mluvit s Vysokým měsícem.“

„Kdo chce mluvit s Vysokým měsícem?“ Veveruška až poskočila, když zaslechla ten agresivní hlas. Otočila se a spatřila, jak se

k nim vřesem prodírá válečník z Větrného klanu a nadzvedává packy, aby se vyhnul trnům. Následovali ho dva další válečníci. Veveruška na ně překvapeně zírala. Byli tak vyhublí, že jim skoro viděla i žebra. To si ty kočky nedokázaly ulovit žádnou kořist?

„To jsem já! Vránek!“ mňoukl učedník Větrného klanu a trhnul ocáskem. „Copak mě nepoznáváš ani ty, Pavochlupe?“

„Samozřejmě, že ano,“ mňoukl nevýrazně válečník. Zněl tak lhostejně, až Veverušku bodlo u srdce, jak jí bylo Vránska líto. To nebylo hezké přivítání – a to jim ještě Vránek ani nesdělil ty strašné zprávy.

„Mysleli jsme, že jsi mrtvý,“ mňoukl Pavochlup.

„No, to nejsem,“ zamrkal Vránek. „Je klan v pořádku?“

Pavochlup přimhouřil oči. „Co tady dělají tyhle kočky?“ dožadoval se odpovědi.

„Cestovali jsme společně,“ odpověděl Vránek. „Teď to nemůžu vysvětlovat, ale všechno řeknu Vysokému měsíci,“ dodal.

Zdálo se, že Pavochlupa Vránskova slova vůbec nezajímají, a Veveruška na sobě cítila pohled vyzábělého válečníka, když zasyčel: „Vyžente je z našeho území! Neměli by tu být!“

Veveruška si nemohla pomoci, aby si nepomyslela, že Pavochlup vůbec není v kondici, aby je dokázal vyhnat, kdyby odmítli odejít, ale Ostrodráp předstoupil blíž a válečníkovi z Větrného klanu se uklonil. „Samozřejmě, odejdeme,“ mňoukl.

„Stejně se musíme vrátit do vlastních klanů,“ dodala jízlivě Veveruška a Ostrodráp po ní vrhl varovným pohledem.

„Tak si pospěšte,“ odsekl Pavochlup. Pak se podíval na Vránska a zabručel: „Tak pojď. Zavedu tě k Vysokému měsíci.“ Otočil se a zamířil na odlehlou stranu mýtiny.

Vránek mrskl ocasem. „Není tábor tímhle směrem?“ mňoukl a ukázal ocasem na druhou stranu.

„Teď přebýváme ve starých králičích norách,“ řekl mu Pavochlup.

Veveruška viděla, jak se ve Vránkových očích mihlo zmatení a úzkost. „Klan se přesunul?“

„Prozatím,“ mňoukl Pavochlup.

Vránek přikývl, ale v očích se mu stále zračilo plno otázek. „Můžu se rozloučit s přáteli?“

„Přáteli?“ promluvil jeden z dalších válečníků, světle hnědý kocour. „Jsi teď oddaný kočkám z jiných klanů?“

„Samozřejmě, že ne!“ naléhal Vránek. „Ale cestovali jsme spolu déle než po dobu jednoho úplňku.“

Válečníci z Větrného klanu se po sobě nejistě podívali, ale neřekli nic, když Vránek popošel ke Zlatušce a dotkl se čumáčkem jejího skvrnitého kožíšku. Láskyplně se přitiskl také k Ostrodrápu a Hromovi a Veveruška byla překvapena vřelostí jeho rozloučení, když se čumáčkem dotkl i toho jejího. Pro Vránka bylo zapadnutí do jejich skupiny nejtěžší, ale po tom, čím vším si spolu prošli, cítil i on to přátelské pouto, které všech pět koček spojovalo.

„Brzy se musíme znovu setkat,“ zamumlal Ostrodráp tichým hlasem. „U Obří skály, jak nám řekla Půlnoc. Potřebujeme spátřit toho umírajícího válečníka, abychom věděli, co máme udělat dál.“ Pak trhnul ocáskem. „Možná nebude jednoduché klany přesvědčit, že nám Půlnoc říkala pravdu. Velitelé nebudou chtít slyšet, že musí z lesa odejít. Ale když uvidíme toho umírajícího válečníka...“

„Proč s sebou nepřivést i velitele?“ mňoukla Veveruška. „Když toho umírajícího válečníka uvidí taky, budou muset Půlnoci věřit.“

„Nedokážu si představit, že by Levharthvězda přišla,“ varoval je Hrom.

„Ani Černý měsíc,“ souhlasila Zlatuška. „Není úplněk, takže mezi klany nebude panovat příměří.“

„Ale je to důležité,“ naléhala Veveruška. „Musí přijít!“

„Můžeme to zkusit,“ rozhodl Ostrodráp. „Veveruška má pravdu. To bude možná nejlepší, jak jim ty zprávy sdělit.“

„Dobře,“ mňoukl Vránek. „Sejdeme se u Čtyř stromů zítra v noci, ať už s veliteli nebo bez.“

„U Čtyř stromů!“ Při Pavochlupově zvolání Veveruška nadskočila. Válečník zjevně zaslechl jejich konverzaci. Cítila se trochu provinile, i když věděla, že tím, co plánují, nijak neporušují oddanost svým klanům – spíš právě naopak. Ale Pavochlup měl v hlavě zřejmě jiné obavy.

„U Čtyř stromů se sejít nemůžete. Nic z nich nezbylo!“ prskl. Veverušce ztuhla krev v žilách.

„Co tím myslíš?“ vyzvíдалa Zlatuška.

„Všechny klany sledovaly, jak je dvounožci před dvěma východy slunce zničili, než jsme tam dorazili na Shromáždění. Dvounožci se svými obludami pokáceli všechny čtyři duby.“

„Pokáceli duby?“ opakovala Veveruška.

„Přesně to jsem řekl,“ zavrčel Pavochlup. „Jestli máte myší mozek a půjdete tam, uvidíte to na vlastní oči.“

Veverušku zasáhla jako vlna silná touha vrátit se domů, toužila zas vidět svůj klan, otce, matku i sestru; packy ji svrběly, jak moc už se

chtěla rozeběhnout zpátky do lesa. Ostatní to nejspíš cítili stejně; Ostrodrápův pohled ztvrdl a Hrom netrpělivě hnětl půdu packami.

Vránek se otočil ke svému klanu a pak zase na své přátele. „Hodně štěstí,“ mňoukl tiše. „Stejně si myslím, že bychom se tam zítra večer měli setkat, i když jsou už duby pryč.“ Když Ostrodráp s Hromem přikývli, otočil se a následoval Pavochlupa mezi vřesy.

Jakmile kočky z Větrného klanu zmizely z dohledu, nasál Ostrodráp vzduch. „Pojďme,“ zavelel. „Vydáme se k té staré jezevčí noře u řeky, Zlatuško, ale myslím, že bys měla zůstat s námi, dokud nedorazíme na okraj hranice Větrného klanu.“

„Ale bylo by rychlejší, kdybych zamířila rovnou k Hromové stezce,“ dohadovala se Zlatuška.

„Bude bezpečnější, když zůstaneme pohromadě, dokud se nedostaneme z vřesoviště pryč,“ mňoukl Hrom. „Nechceš přece, aby tě chytili na území Větrných samotnou.“

„Nebojím se Větrného klanu,“ zasyčela Zlatuška. „Podle toho, jak ti válečníci vypadali, by těžko zvládli nějakou bitvu.“

„Nesmíme je nijak provokovat,“ varoval ji Ostrodráp. „Žádná kočka ještě neví, kde jsme byli ani co jim musíme říct.“

„A nevíme, co tu dvounožci už napáchali,“ dodal Hrom. „Když narazíme na nějakou jejich obludu, bude lepší, když budeme pohromadě.“

Zlatuška chvíli zamyšleně hleděla na své společníky a pak přikývla.

Veveruška zamrkala úlevou. Nechtěla se hned loučit s dalším členem výpravy.

Ostrodráp se vydal přes vřesoviště a ostatní tři kočky ho následovaly. Když běželi po trávě, slabé sluneční paprsky období pada-

jícího listí Veverušce sotva hřály kožíšek. Běželi v tichosti a jejich nálada očividně potemněla, jako by nebe zahalil obrovský mrak. Co odešli z hor, nesoustředili se na nic jiného, než aby se dostali do lesa; všichni se už zoufale chtěli vrátit domů. Veveruška si ale začínala myslet, že by bylo možná jednodušší cestovat dál a prodírat se donekonečna neznámým územím, než se postavit k zodpovědnosti čelem a říct klanům, že musí odejít ze svých domovů, jinak je čeká strašlivá smrt. Ale pořád ještě měli to znamení umírajícího válečníka – musí výpravu dokončit.

Když se přiblížili k hranici, zasáhl Veverušku štiplavý zápach oblud dvouožců. Nikde nebylo ani známky po kořisti: na obloze nelétali ptáci a v hlodášových keřích necítila žádné králíky. Větrný klan neměl pro lov nikdy ideální území, ale vždycky byla ve vzduchu nebo písčité půdě cítit nějaká kořist. Dokonce i kánata, která se vždy vznášela nad širokým vřesovištěm, teď byla pryč.

Všechny čtyři kočky dorazily na vrcholek svahu a Veveruška polkla, aby se ze sílícího zápachu oblud nepozvracela. Zhluboka se nadechla a přinutila se shlédnout ze svahu dolů. Z vřesoviště byl vykrojený kus země – hnědé a zelené pásy rozryté půdy namísto hladké zelené plochy, která tam bývala, když se kočky na svou výpravu vydaly. V dálce burácela po zemi obluda, rozzvíkávala půdu a její těžké tlapy za sebou zanechávaly blátivé stopy.

Veveruška se celá třásla, když zašeptala: „Není divu, že se Větrný klan přesunul do králíčích nor! Dvouožci jejich tábor určitě zničili.“

„Zničili všechno,“ vydechl Ostrodráp.

„Pojďme odsud pryč,“ sykla Zlatuška. Veveruška slyšela v jejím hlase vztek a viděla, jak zarývá dlouhé drápky do trávy.

Ostrodráp dál hleděl na tu zpustošenou krajinu. „Nemůžu uvěřit, že toho zničili tolik.“

Veverušce se sevřelo hrdlo. Vidět Ostrodrápovo utrpení bylo skoro stejně tak strašné jako pohled na zničené vřesoviště. „Pojď,“ naléhala. „Musíme se dostat domů a zjistit, co se stalo s našimi klany.“

Přikývl. Veveruška si všimla, jak napjal ramena, jako by na nich nesl celé to břemeno zprávy, kterou měli klanům doručit. Bez jediného slova se pak vydal dolů ze svahu, držel se stranou od oblud a společně s ostatními se začal prodírat pásem rozryté půdy. Veveruška teď byla ráda za tu chladnou noc, díky které bahno ztvrdlo; kdyby přšelo, byla by z toho zablácená, hnědá řeka, která by dokázala pohltit kořata a lepila by se k bříškům i válečníkům s těma nejdelšíma nohama.

Když dorazili k hranici Větrného klanu, kde se země svažovala do lesa, Zlatuška se zastavila. „Tady vás opustím,“ mňoukla. Hlas měla klidný, ale její oči prozrazovaly, jak je z toho smutná. „Zítra se setkáme u Čtyř stromů, ať už s nimi dvounožci udělali cokoli,“ slíbila.

„Hodně štěstí s Černým měsícem,“ mňoukl Ostrodráp a přitiskl čumáček ke své sestře.

„Nepotřebuji štěstí,“ odpověděla ponuře. „Udělám, co bude potřeba, abych Černého přesvědčila se mnou jít. Naše výprava ještě neskončila. Musíme v ní pokračovat pro dobro všech klanů.“

Veveruška pocítila nový příval energie, když žlutohnědá válečnice odběhla směrem k hranici Stínového klanu. „A my přesvědčíme Ohnivého měsíce!“ zavolala za ní.

Ostrodráp s Veveruškou a Hromem se blížili k hranici Říčního klanu a tráva jim pod packami změkla; Veveruška brzy zavětřila i pachové značky a zaslechla vzdálené burácení vody do strže. Území Říčního klanu se rozprostíralo na druhé straně, hned za strží se nacházel most dvounožců, kterým se Hrom dostane přes řeku domů.

Ostrodráp se zastavil, jako by čekal, že je tam Hrom opustí, ale Hrom se mu jen podíval do očí. „Půjdu s vámi do tábora Hromového klanu,“ mňoukl tiše.

„Půjdeš s námi? Proč?“ zvolala Veveruška.

„Chci říct svému otci o Pírce,“ odpověděl.

„Můžeme mu to říct my,“ nabídla se Veveruška, jelikož chtěla Hroma ušetřit té bolesti, kterou pro něj bude znamenat oznámení Šedému pruhovi, zástupci velitele Hromových, že je jeho dcera mrtvá. Šedý pruh se před mnoha úplňky zamiloval do kočky z Říčního klanu, Stříbrnky. Ta zemřela při porodu koťat, a i když Hrom s Pírkou vyrůstali v Říčním klanu, celou dobu svého otce z Hromového znali.

Hrom zavrtěl hlavou. „Už přišel o naši matku,“ připomněl jí. „O Pírce mu chci říct já.“

Ostrodráp přikývl. „Tak pojď s námi,“ mňoukl tiše.

Tři kočky se společně vydaly po stezce vedoucí ze strže dolů mezi stromy. Veveruška se z očekávání naježila srst, když vdechla vůni spadaného listí. Už byli téměř doma. Zrychlila tempo, až jí packy úplně letěly po měkké lesní půdě. Cítila, jak se o ni Ostrodráp otřel kožíškem, když přidal, aby ji dohnal.

Ale Veverušku nepohánělo vzrušení nebo radost z toho, že je zpátky v lese. Něco ji domů volalo – něco ještě zoufalejšího, než